

mõtte pähe tulnud," hüüab Anuntsiata temale wastu ja jootseb tema juure.

Ta filmab hiilgawad rõõmu pärast, kuna kiirgaw waade Rinaldo wastu, tema põlewat armastust awaldab.

"Noh, mis tarka mõtet on siis minu wahwa ja wiisakas kannupois jälle wälja mõtelnud?" küsib ta naerdes Anuntsiatale kätt andes.

See mõtab ruttu käest kinni, annab jellele tähtu suud ja ütleb õrna, meelitawa healega: „mul on üks suur palwe, pealik!”

"Noh, mis suur palwe see siis küll peaks olema!" naeratab Rinaldo, kuna ta kawala tüdrukut ümbert kinni tahab mõtta, et teda kallistada ja musutada.

Anuntsiata aga põikleb tema eest jee kord kawaluise pärast kõrwa ja naerab hõõgawa pilkudega: „Häbi, häbi, minu herra pealik, mehed ei anna ju ühel sõhardusel wiisil üheteisele suud!”

Rinaldo naeris ja kallistas teda nüüd jeda enam.

See kord seisib ta temale nõrgalt aga wastu. Rinaldo surus teda wastu rinda ja andis ühtelugu hõõgawalt suud, tema otfaesisele, punase põskedele ja roosa huuletele.

Wiimaks aga wäenleb ta ennast ometegi tema käest lahti, ähwardab Rinaldot sõrmega, üteldes: „pealik, jeda ei tohi üks teine kord enam ette tulla. Ma mõtšin jeda aga paljalt jelle eest tänuks, et — et — ma jelle juures nii ütle mata õnnelik olen!” kuna ta filmab häbelikult maha lõbb.

„Õnnelik? ütled ja, wäike nõid?” hüübis Rinaldo ja tahab teda uueste kallistama hakata.

See kord aga seisab Anuntsiata kõige tõega jelle wastu ja hüüab: „Pealik, ma palun sind, kuule minu palwet esmalt rahulikult pealt!”

"Noh, siis istume ometegi vähemalt maha," wastab Rinaldo ja näitab käega ühe wana kivist istumise pingi peale.

Anuntsiata istub, ja Rinaldo mõtab tema kõrwal aset.

„Tead ja, pealik, et ma nendel päewadel ühtelugu Kosa peale olen pidanud mõtlema — —” alustab ta tõsise sõnadega.

Seda awalbust ei olnud Rinaldo kõigewähemaltki teadnud oodata. Ta tõmbab otfaesise krimpju ja ei lausu sõnagi.

Anuntsiata näeb jeda küll, kuna ta aga edasi pajatab: „Teda trehwas jee hirmus teadus küll hurmawalt, kui kuulda oli, et fina enam elus ei pidada olema. Kes teab, ehk on ta nüüd raskesti haige, wõi ehk koguni —”

Rinaldo Rinaldini

"Jäta järele, Anuntsiata, need mõtted piinawad juba mind ennastki kaua aega!" wastas Rinaldo.

"Lai" mind aga edasi kõnelda, pealik!" ütles Anuntsiata edasi pajatades, "kujuta omale jeda lugu elawa piltina silme ette, kui tuleks Roja jügarwa leinamise ja murtud südamega siia ja leiaks sind, ilma jelle wastu ette walmistamata — häbitsejt. —"

"See wõiks ta jurm olla!" ütles Rinaldo.

"Ja jeda kardan ka mina, ja nimelt sel põhjusel ongi mul üks iseäralik mõte pähe tulnud, mis minu arwates jüguigi laita ei ole."

"Ja see oleks?" päris Rinaldo põnewalt.

"Saada mind temale Altawerdega wastu, et ma Rojat jelle wastu tubliste mõistui ette walmistada!" palus Anuntsiata, kuna ta pead meelitawalt Rinaldo õla wastu lastis.

Rinaldo wõttis meelitaja piha ümbert kinni ja jostistas: "Sa oled üks tubli ja mehine tüdruk, Anuntsiata, ja näitad ilma oma kaju otimata loomusega olema!"

"Pealik! ma armastan sind! ja oled mulle ütle mata armas ja kallis, jellepärast ei taha ma sind miski moega kurwastud näha!" jostistas Anuntsiata. "Sa armastad Rojat ja jaaksid tema jurma üle ütle mata õnnetumaks —"

Kurb õhtamine sai Rinaldo rinnust kuuldawaks ja Anuntsiata tundis ennast õrnalt Rinaldost kaistutud jaama.

"Tahad sa mind teele minna lasta?" jostistasiwad ta huuled.

"Anuntsiata, kas ja siis mind niisama palawa armastusega ei armasta?" küsis Rinaldo.

Anuntsiata wärises kunstlikult ja kohmetas siis ära. Siis aga katjus ta ennast Rinaldo käte wahelt wabastada, ütles: "Urge minule ühte niisugust küsimist ette pange, pealik! Sa armastad ju Rojat!"

"Oled ja siis jelle üle armukade, Anuntsiata?"

"Ei, ei, ei ilmaski! minu hing ei tunne miski armukadedust. Mina tahan — oma — armukest aga ülsnes õnneli kuna näha!" wastas Anuntsiata ruttu ja hägedalt.

"Aga Roja?"

"Ka jellepärast just laje mind minna, pealik!"

"Sa jaad õigelt teelt ära ekjina, Anuntsiata!"

"Ei, ei! ka Altawerde ei saa wiist enam siit liiga laugel olema. Ma jaan temaga juba mõistma kofku jaada.

Ma palun sind, pealik, laje mind minna!"

„Ma tahan Paolo ehk Tsinthio sulle jaatjaks ja kaitsjaks kaasa anda!”

Anuntziata jäi jeda wait olles järele mõtlema.

See ei olnud temale muudugi mitte meelt mõõda. Aga kui ta tagasi liiskas, siis oleks see kergeste tema kohta mõinud kahtlust sünnitada.

„Noh, ja ei wasta mulle selle kohta mitte ühte sõnagi?” küsis Rinaldo.

„Ma ei tea jeda isegi mitte, kumba ma neist omale jaatjaks pean walima, kui ja mind mitte üksi ei taha minna lasta!” wastas ta kawalalt.

„Näitawad sulle ehk mõlemad kardetawad olema?” küsis Rinaldo.

„Pealik, ja pilkad mind sellega!” wastas Anuntziata tehtud waluja healega ja wiskas see juures Rinaldo peale üht niisugust waadet, mis temale sügawaste südamesse tungis.

Ühe rapjuga on see tüdrukut oma sülle tõmbanud ja õrnalt wastu rindu surunud, kuna ta temale musutades ja kallistades sosistas: „Ei, ei, Anuntziata, mina ei pilka sind mitte. Sa wõid küll üksi minna, kui sul selleks julgust ega miskidki kartust ei ole.

Nüüd aga lasse mind sind weel korraks sinu oma kasu piiuimatuse ja armastuse eest tänada ning —”

„Ühte muju, pealik,” ütles Anuntziata waele — „ühte küll — aga siis lasse mind lahti!”

Ühe muju ajamele saiwad aga nii mitmedki wahetatud. Selle armastuse paari lähedal aga seisis Fiametta ja waatas jeda kõik ehmatusega pealt.

S siis aga pööras ta jaalt ruttu ümber ja ümises: „Häbi, häbi, oh ja kihtine madu!”

Nuttes puges ta ühte kohta kus ta oma südame walule täit maad andis.

„Ja selle mehe kätte pean ma ennaft usaldama anda,” pomises ta oma ette rääkides, „kes mulle ilma misiki põhjuseta igawest armastust ja truudust wannub, mida ta lähemal silmapilgul ühe teise wastu jälle edasi kordab? Mis on mul tema poolt muud oodata, kui et ta mind nii kaugele katsub meelitada, et ma langen ja häbemata Anuntziata jarnatjeks jaan!? — Ei, ei, ja tuhat korda ei, ennem surra, kui jähardust elu elada! Do, et ma ühte jähardust inimest tundma õpisin, kes minu ilmajüüta ja puhaft jüdannt oma rojase armastusega

ära kihvititas! Oh, et minu filmad teda ilmassti, ei ilmassti oleks näinud!"

Walju nuuksumisega põlvitas ta tüki aega ja palus ärda jüdamega jumalat.

"Ma tahan paluda, et mind püha neitji ise kaitseks ja mind selle kurja ja õela inimese käest ära peastaks!" joristas jiwad ta huuled edasi paludes. Selle juures tegi ta oma laela alt nõbbi lahti ja otjis sealt oma õrna, piitfese käega midagi asja. Korraga kargas ta ehmatades maaft ülesse.

"Püha neitji, minu rist!" hüüdis ta walju karjatamisega. Tema käed otjijiwad hädadlewa rutuga selle kalli asja järele — aga asjata — see oli kadunud!

"Ära kautanud — oh, minu Jumal, ära kadunud see ainummas tunnistuse märk, mis mul weel siin maailmas oli, et oma armsamaid wanemaid jälle üles leida!" hüüdis ta hädadledes ennaft rohu peale maha wjates ja pead kahe käega kinni hoides, ning walas neid kõige libedamaid filma wee piisaraid omas elus.

Nõnda lamas ta seel kaua, kaua aega, kuni teda sealt wiimaks Paolo üles leidis, kes Rinaldost teda otjima oli jaadetud.

Rinaldo oli tema wastu wäga ojawõtlik ning katius igate moodi jeda teada jaada, mispärast ta nii wäga oli nutnud, et filmad nutust üsna punaseks oliwad läinud.

Fiamenta ei annud temale selle kohta mingidki wastust, üksnes walusa waate ja ettemiskamisega lõi ta korraks filmad tema otja ja läks sealt eemale, ülesse lossi torni, kõige kõrgema tipuni.

Siin seisis see ilus ahastuse ja walu pilt ning filmas alla oru sügawusesse, põhjatuma kuristikku põhja ja mühawa Gizio laenetesse.

Korraga tõmbas üks häfiline tuule hoog tema lahti läinud rätiku õladelt ja wiis keerutades alla sügawusesse, kus woolawa wee laened jeda oma märga rüppe wõtjiwad ja keeldes ning tantjides edasi talutasiwad.

Sädalil karjatamise hüüdmine tungis tema hoogawast rinnaft kuuldawale ja ta kummardas ennaft kaugele, alla sügawuse poole.

Rinaldo nägi tildruku ähwardawat olikut ja tormas lennu tiiwul ülesse torni.

Sädaste oli ta aga poole trepini jõudnud, kui Fiamenta teda nägi.

Meeleärraheitleliku healega hüüdis ta temale alla: „Mitte ühte samm enam edasi, ehk ma kukutan ennaft alla sügavusse.“

Ghmatuise jäburas jäi Rinaldo seisatama ja waatas ahas-tawa waatega jeda ilust kogu, kes ennaft walmis oli surmale ohwerdama, kui ta ühte sammugi temale peaks lähenema.

Külm higi ajus temale otja ette, wiimaks tuliwad tema wärisewa huulte üle aga siiski palwed kuuldawale: „Fiametta, tule alla — ma surman ennaft ära, kui sulle jeal mõni kole õnnetus peaks juhtuma!“

„Ah, ah, haa, walelik petis, siis surma ennaft koge — õnnetumaks oled ja mind juba peaaegu teinudki!“ hüüdis Fiametta ülewelt alla.

„Püha Madonna nimel, Fiametta, mul on aga üksnes sinu õnn filmas!“ hüüdis Rinaldo paludes kassa tema poole ülesse tõstes.

„Siis minge alla ja jätke mind rahule,“ wastas ta.

„Fiametta, mis wõin mateha, et find rahustada?“ küsis Rinaldo.

„Et Deie mulle tõutate, nii pea kui see aga iganes wõimalik on, mind siit mägestikust wälja wiia ja rahuga oma teed minna lastma!“ wastas Fiametta.

„See ongi ju minu tahtmine, Fiametta.“

„Ma wiin sind Neapeli, kus ja ise —“

„Ei, ei. Deie peate mind üksi oma teed lastma minna!“ ütles Fiametta wahela rääkides.

„Alga, mõtle ometegi —“ hüüdis Rinaldo kuna ta paar astet kõrgemale astus.

„Tagasi, tagasi — ehk püha neitsi nimel, ma kukutan ennaft alla sügavusse!“ hüüdis Fiametta hirmuga.

„Kurat ja põrgu! see on ju üks nais-saatan ise!“ pomises Rinaldo ja jäi seisatama.

„Pidage enesega ruttu aru,“ hüüdis Fiametta edasi.

„Deie wannute mulle püha neitsi juures, et Deie minu joorwi täidate, siis tulen ma ülewelt alla!“

Rinaldo mõtles pisut aega.

Siis aga ütles ta: „Ma ei tea jeda mitte, Fiametta, mis läbi ma Deie tahtlult ära olen teeninud — aga ma tahan Deie tahtmist siiski täita, mille peale ma wannun, et see täidetud peab jaama!“

Nende sõnade järele sammus ta pitkamisi trepi astmeid mööda alla.

Fiametta aga jäi weel ülesse.

„Mis arvate Teie selle tüdrukü ülespidamisest?“ küüsis ta oma jeltfimeestest käest, kes seda lugu kuulnud ja pealt oliwad näinud.

„Pealik, ja oled selle wäitese mustlase neiuga küll wiist esmalt armastusest ja truudusest juttu ajanud —“

„Ta ei ole mitte mustlase neiu!“ ütles Rinaldo Tsinthio jutu wahete hāgedalt, wihaſt waadet tema peale wiſates.

„Ma ei teadnud seda mitte,“ ütles Tsinthio edasi kõneledes. „Aga ma mõtlen, Fiametta on armutade; ta teab, et Roſa —“

„Hea küll!“ ütles Rinaldo ja läks minema.

Anuntſia ta oli juba teele läinud, enne kui ſee lugu ſündis. Oh, kuidas ei oleks ta ennaſt jelle üle mitte rõõmustanud, kui ta oma ſilmadega jelle tunniſtaja oleks olnud!

Oh! tema ſeda jelle teadis, et Fiametta temale enam kardetawaks ei wõinud ſaada, wõttis kartus tema jüdamest jiiſki mõniford maad, et Rinaldo tema äraolemise ajal jiiſki kuidagi moodi Fiamettaga oleks wõinud jõbrustama haſkata.

Wiimaks aga kadus ſee kartus ometegi jelle mõttega tema jüdamest, kui ta Roſat õige tubliſte katſub armutadeduſele kihutada, ilma et temal eneſel jelleſt mingidki jüüd näitaks olema.

„Armutadedaks peab ta ſaama, mis teda igate moodi ſaab piinama, nii et temal taſt himu täis ſaab — jiiſ ſaan mina pufi peale. See on küll wāga kardetaw mäng, milleſt ma aga jiiſki ei hooli. Kui mina aga ifka eſimeſeks jāeks, jiiſ wõib ta oma armastuſe māngu edasi māngida. Ja et minu kās jāme ots oleks, jelle eest ſaan ma juba muretſema. Tema on üks tubli ja wahwa wāgimees, aga naeſterahwa kawaluſe waſtu peab ta jiiſki aſjata wõitlema!“

Nõnda jännitas kawal Anuntſiata oma reiji teel ja ſamumſ trallerdades üles antud koha poole. Meie tahame temale jelle wahete peal aga ette jõuda ja waadata, mis Altawerde oma jeltfimeestega teeb.

Meie trehwame teda juſt õhtu jõõgi juureſt eest leidma.

See on nende wiimne õõ laager, mida nad mõtlewad pidada; homme õhtuſ loodawad nad juba waremetesſe jõuda. Tell on juba ülesſe ſeatud, kus Roſa jällegi aina üſſi oli. Aga kuidas näeb ta waeſekene wālja?

Kuidas on tema õitſewad rooſa palged nii ittemata kahwatumaks läinud?

Surnu kahwatu, lahjats läinud, nutuſt punaſe ſilmadega

— tõega kui furma kaju, on sellest õitsemast pilt ilusast tüdrukust saanud.

Meie astume lähemale — meie jalg aga jäeb seisma — meie jäeme telgi juu ette seisatama.

Rosa on püsti tõusnud; ta tuigub ühte telgi nurka, langeb põlvili, tõstab käed üles taeva poole ja — palub — üksnes tema huuled liiguvad — aga sõnu ei tule kuuldavale. Ta paneb käed risti — nüüd — üks heal — ta räägib —

"Püha neitsi, halasta minu peale, hoia, kaitse ja peasta mind! See oli taeva saatmine, mind jälle õige teele jaata — — Ära tõuka jeda patukahjatsemat, kes praegu Sinu ees palub, enesest mitte ära, oh peasta mind põrgu tulest ja igaveisest hufatusest. See on nüüd jurnud, keda ma auutumas elus armastasin. Ma tahan ümberpöörda ja oma pattu kahjatseada, veel täna; püha neitsi, veel täna!"

Nõnda palus Rosa, mis peale ta sügavasje mõttesje wajus. Korraga aga largab ta uueste maast ülesse.

"Miks wiivitan ma sellega veel kauemini — see on otjustatud!" hüüdis ta, astub telgist wälja läheb laagri platši poole, Altawerde juure.

"Ma tahan sinuga rääkida, Altawerde," sõistas ta tema juure jõudes.

Altawerde heidab furwa pilgu kahwatanud naesterahwa peale ja ütleb siis: „Rosa, jäta need furwad mõtted maha!"

"Ei, ei, Altawerde, mina ei ole mitte enam furb — ma olen jälle rahulik ja oma furwa jaatusjega rahul — püha madonna on küll minuga hästi mõtelnud!"

Smietlemisjega läheb Altawerde rahulikult naeratawale järele.

See oli Rosal jee kõige esimene naeratamine jelle furma sõnumist saadik, mida Altawerde tema näu pealt silmitjes.

Ta wiis rõõwolit telki tagasi.

"Altawerde, mina olen kindlaste ettewõtnud, et teiest lahkuda ja oma wanemate juure tagasi minna!"

"Aga Rosa, mõtle oma wihase isa peale. Kuidas jaakswad nad sind seal küll wastuwõtma, kui ja jähärdujel ajal nende juure ilmuksid! Ei, ei, waid jae aga meie juure!" hüüdis Altawerde kahku wahaie rääkides.

Rosa naeratas kibedalt ja ütles: „Oigu nende wastuwõtmine nii paha, kui see on, Altawerde, ma olen jeda ju ära teeninud. Jah, ma soowingi just jeda, et oma patu palka saan kätte makstud. Ära katju minu nõu kõikuwaks teha, see

oleks sul asjata töö ja waew! püha neitsi on peaaegu juba minu lubadust wastu võtnud ja ma astun weel täna ehk homme koju mineku teele!"

"See ei ole võimalik, Rosa! ja saatsid teelt ära eksiima ja — —"

"Sellepärast tulengi ma oma palwega sinu juure," ütles Rosa. "Ma soowin, et sa Nikolot ja Merot mulle saatjaks annatsid. Neil ei ole kaugemale tarwis tulla, kui Donato juure. Sealst saan ma truu Wilatši juhatusel teed koju leidma —"

"Donato juure? Kas ja ei tea, et Nanni jeal on?" küsis Altawerde imetledes.

"Just sellepärast tahangi ma kõige esmalt sinna minna. Nüüd ära pea mind enam kauem kinni, sest maa, mis peal ma praegu seisan, näitab minu jalge all otse põlema, kui ma siia weel kauemaks jäen!" ütles Rosa.

"Aga Rosa, mis oleme meie sulle siis teinud, et sul oma kojumineisega nii juur rutt on?" küsis Altawerde.

"Teie olete mulle üksnes head teinud, Altawerde. Aga ma ei wõi ega taha teiega enam misti tegemist teha. Teie olete inimeste ja Jumala käskude üleastunud. Oh kui minu palwetel ja palumistel teie üle wäge ja wõimust oleks, siis ei tahaks ma enne järele jätta teid palumast, noomimast ja mae-nitsemast kunni teie ümberpöörate ja patust kahjatsewa südamega seda jumalakartmata elu maha jätate ja üheks hoopis teieks inimejeks saate. O, Altawerde, kui ja seda tahaksid ja saatsid tegema! Nüüd, oh nüüd on selleks aeg, meestele südamesse koputada, et nad seda hirmust ametid maha jätaksiwad ja rahuliku elusje pööraksiwad!"

Altawerde raputas kurwalt pead ja wailis.

"Sa teed seda nõnda, kui Rinaldo; ta tema pidas seda wõimatumaks, kui ma selle üle temaga rääkisin; selle tarwis on aga kindlat tahtmist waja, siis läheb asi korda!" ütles Rosa wainustusega.

"Mis peab korda minema?" küsis korraka Anna telgi suus seistes.

"Rosa tahab wägise meie juurest ära minna," wastas Altawerde kätu. — "Sa wõid katsuda, kas ja teda mitte parema mõtetele ei wõi saata — ma tahan ka Theresia —"

"Ei, ei, Altawerde," ütles Rosa kui ta nägi, et tema sealt ära minna tahtis, "nii ei saa ja siit mitte minna! Kui ja mulle saatjaid ei anna, siis lähen mina üksi!" —

"Küsi Anna käest, Roja, kas ta Nikolot nii kauaks lubab
siit ära minna!" hüüdis Altawerde tagasi ja läks ise minema.

Roja aga wistas ennaft pitkali ja pomises: "Küll tae-
was ise mind jaab kaitsuma — ma lähen üksi!"

Altawerde aga pomises oma ette: "See jaab ka see
kõige parem nõu olema, mis ta teeb, ma lasen teda rahulikult
oma teed minna!"

Wiimaks tuli ka Theresia telki. Roja aga jäi oma ette-
wõtmise juure kindlaks, kuna ka mõlemad naesterahwad juba
wantuma hakkasiwad ja heameelega sealt Rosaga ühes ära
oleksiwad läinud.

Selle wastu aga seisiwad mehed kangeste.

Rõnda oli asi lõpetud — Roja läks.

Rööwliid oliwad weel wiimist korda endid tema ümber
kõtku kogunud, et oma armastatud pealiku armukelega jumala-
ga jätta.

Roja andis iga ühele kätt ja maenitses kõiki üks haawalt
jeda hirmust elu maha jätta.

Nad raputasiwad enamiste kõik kurbalt pead ja pomise-
siwad: "see on hilja!"

Juba seadis Roja ennaft minekule, kui korraga üht healt
kuuldi laulma:

Kaugel juure metsa põhjas j. n. e.

Silmapilk hakkasiwad kõik mehed fooris ühes laulma,
kuna Roja sellest liigutud, Anna kätte walele langes ja wal-
juste nutma hakkas.

Laul sai meeste lauldud; aga mitte rõõmulikult, waid
jüigawa kurwa tooniga, nii et mõnegi walju südame ja paksu
habemega mehe silmad niiskeks kippusiwad minema. See oli
ka Rinaldo matuse lauluks saanud.

Hädaste oliwad laulu wiimjed sõnad lõppenud kõlamast
kui Roja weel kord oma tasku rätiku lehwitamisega neid ju-
malaga jättis ja siis wägiwallaga, et oma tundmusi tagasi
tõrjuda, sealt lahkus.

Hulgudes jooksis Wiilaks temale järele.

Nikolo ja Nero kiskusiwad endid naestest lahti ja tõtta-
siwad lahkujale kiirelt järele.

Sel õhtul oliwad kõik rööwliid kurbad, ega teinud miski
nalja, kuna nad warakult magama heisiwad.

Anuntjatal näitas õnn õitsema. Üksnes katsummend
neli tundi oleks ta waremalt pidanud teele minema, siis oleks
ta enne Roja rööwlite juurest lahkumist, sinna jõudnud, aga

kas tema kaval plaan, Kojat armukadedaks teha, siis mõedunud oleks, on väga küsitav.

Seda küsimust kordas ka kaval Anuntsiata ühtelugu tee peal. Ta lamas tundide kaupa metsa puude varjus ja mõtles jeda lugu hoolega järele.

See oli teise päewa õhtul, kui ta ühe puutüvi najal selle üle pead murdis, kuidas jeda nõu kõigeparemini oleks olnud korda jaata.

Korraga sai ta meeste rääkimise läbi ekstitatud. Ta vaatas ülesse ja kuulatas.

Need healed aga näitajivad kaugemale minema — ta ei kuulnud midagi enam.

Pittamisi puges ta meestele nende healte kõla peale järele ja peagi leidis ta kahte meest pehme sambla peal pikali olemast. Ta mõis neile üsna lähedale pugeda, kus ta nende suust kuulis, et nad rõõwolid oliwad, jeda Altawerde waremidi oli saatnud järele uurima, jett et Altawerdel jeda fartus oli, et nad õigelt teelt kaugemale kõrwa oliwad läinud. Nad oliwad nimelt Giziot omast filmist kantanud, mis ühe kõrge kalju mägestiku taha, mille otja ükski inimene ei mõinud ronida, ära oli kadunud, kus ta juure ringi tegi. Et mehed jälle teiselt poolt kalju mäge ringi pidiwad tegema, oliwad nad jõe omast filmaringist kantanud, mille tõttu Altawerde endid eksteel arwas olema.

„Kurati jeda teab, kuhu meie wiimaks wälja saame,“ ütles üks neist kahest rõõwolist maast ülesse karates. — „Ma joowiksin, et meie sinna oleksime jäänud, kus meie olime!“ —

„Kosa tegi jeda üsna õieti, et ta meie juurest lahkus,“ ütles teine rõõwel.

„Miks pärast siis?“ —

„Kurati, kas ja ei kuulnud! minu meelest oli, kui oleks teegi aewastanud — — jeal — jeal on teegi!“

Rõõwolid tõmbajiwad püüsid kätte.

„Jätke sõjariistad rahule!“ hüüdis neile Anuntsiata wastu. „Ma olen teile wastu tulnud! pealisk on mind saatnud!“ —

„Pealisk? jeda ja waletad, pois! Jäe seisma, ehk muibu lasen ma jind kui koera poega furnuks!“ hüüdis rõõwel püüsi palge pannes.

„Lase jeda paremini jädä, see saaks julle kallilt maksma tulema. „Kas teie mind siis enam ei tunnegi? Mina olen ju Anuntsiata, pealisku kannupois!“

„Tuhati ja tuline — tüdruk — meeste riides? tõega, see

ongi jee pappide armuke!" naeris teine rööwel, kes selle wahe peal lähemale oli astunud.

Anuntjiata tegi wihaft nägu ja hüüdis: „Ära jõima mind mitte, nüüd olen mina aga pealiku kannupois, sellepärast peawad kõik endised asjad unustud olema!"

„Ah, ah, ha, tõega, üks kannupois!" naeris rööwel, kuna ta Anuntjiata ümbert kinni tahtis wõtta.

See aga kargas tagasi ja hüüdis wihafe healega, kuna ta üht püstolit wöö alt tõmbas:

„Urge minusse punituge, ehk pealik teeb teiega lühikest protsessi!"

„Mine kus furat oma pealikutega — jee on juba furnud!" hüüdis rööwel.

„Seda arwate küll teie! mina aga ütlen teile, tema elab ja ootab teid waremetes!" wastas Anuntjiata tõsiselt.

Rööwliid lõiwad kohmetama.

„Daewas ja põrgu, tüdruk, tahad ja meid sellega pilgata?" —

„Ma ütlen teile puhaft tõtt: pealik on ära peastetud ja elutseb praegu waremetes. Tema jaatis mind teid sellets ette-
walmistama."

„Dorwa lont ja tuleleek, jeal lähed küll siis mõni uus tants lahti! — Kosa ei ole mitte enam meie juures!" hüüdis rööwel kahjatundes.

„Kuhu on ta siis läinud?" küsis Anuntjiata.

„Distialasje tagasi?"

„Kas üksi?"

„Ei, Nikolo ja Nero läksiwad teda jaatma!"

Anuntjiata läks näust kahwatumaks.

See teatus ei näitanud temale miski röömu tegema.

„Kas jee siis tõega töö on, et pealik veel alles elab?" küsis rööwel uueste.

„Ja muidugi, ma olen julle seda juba ütelnud. Kus on teised jeltšimehed?"

„Nad on siit umbes poole tunni tee kaugusel laagris ja ootawad meie peale."

„Siis tooge neid siia, ma wiin teid waremetesse."

„Tule meiega parem kaaja?"

„Ei; ma jään siia!"

Rööwliid waatafiwad umbusaldusjega Anuntjiata peale, kes sellest ka kohe aru sai.

„Ma olen sellets nii ütlemata wäsinud, et teiega ühes

Bibliotheca
universitatis
Dorpatensis

tulla. Aga kui teie mind ei usu, siis jiduge mind ühe puu külge ja tooge teised siia!" vastas Anuntsiata.

Röövled wiivitasivad.

"Ah, mis parem, on parem!" hüüdis üks neist röömlitest — tõmbas nõõri taskust, millega ta Anuntsiata käed kinni sidus ja nõõri otja ümber puu tüvi mäsxis.

"Palju armjam oleks see mulle küll olnud, kui teie minu sõnu oleks uskunud," ütles Anuntsiata, "ja mis saab veel pealisk teie teu kohta ütlemata, mida ma temale teada andmata ei mõi jätta."

"Sa oled jeda ju ise tahtnud, milleks ma veel kord ütlen: "mis parem, on parem! ära lae jeda aega omale igawaks minna, kõige rohkem ühe tunni pärast oleme meie kõik siin tagasi!" ütles rööwel oma seltsimehega minema hakates.

Anuntsiata aga pomises oma ette: "Rosa siit ära — ja Fiametta siin! — hm — seal lähneb minu mõistus küll lühikesteks."

"Ja, ja, see asi peab teiseks minema! Fiametta on pealiskust kaelan armastatud; ta laheb ennast filmapilil meelitada. Püha Zoosep, kuidas jaan ma jeda põlatud mustlase tüdrukut kõrwale jaata! Mina — mina pean mõitjaks jääma!"

Da mõtles ja mõtles, mis juures ta nägu tujaseks muutis, mis sellest seletust andis, et ta weelgi õiget otja ei olnud leidnud.

"Rosa ära! — See oleks muidu küll üsna tore plaan olnud — kui jeda mustlase tüdrukut aga ristiks ees ei oleks olnud!" alustas ta uueste oma mõtte plaani. — "Aga pea!" hüüdis ta korraga, kuna ta nägu üsna hülgas. "Rosa on ära — aga miks pärast on ta siis ära läinud? Ja kuhu on ta siis läinud? püha Zoosep, nüüd on käes — nii saab minema, nüüd aga tarkust ja kawalust, Anuntsiata, ja — ettewaatust — siis lähneb see forda!"

Nüüd oli ta kui ümbermuudetud ja ei jõudnud jeda aega ära oodatagi, millal röövlid pidivad tagasi tulema.

Alawiteks katsus ta ennaft omaft kõbiduteft wabastada, mille juures ta oma ette pomises: "Dobake aga, küll ma jeda teile kätte jaan maksma!"

Da tarwitas jelle juures oma terawaid hambaid, mis ta aitas, jest peagi oli ta omaft kõbiduteft waba.

Seljamal filmapilgul kuulis ta rööwlite jenna tulemist.

Da läks neile wastu ja trehwas otje Altawerdega kofku, kes nende mõlema sõnumi wiijaga kõige ees sinna poole tuliwad.

"Tüdruk, kas see tõsi on?" hüüdis Altawerde juba eemalt.
"Kurat, kes on teda siis lahti peastnud?" pomises üks neist rõõmlitest.

"Sina küll mitte, jeltjimees!" naeris Anuntsiata ja ähwardas teda sõrmega. Siis aga pööras ta ennaft Altawerde poole ja ütles: "Muidugi on see tõsi, ja kui sa minuga jeltjiss tahad tulla, siis võid sa veel enne keskööb pealikut teretada!"

"Piha Mihsel ja mina olen Rosat ära minna lastnud. Ma pean teda jälle tagasi kutsuda lastma! Tuhat ja tuline, meie ootame siin mõned päevad ja kui kästjalg wirt on, siis saab ta teda tõega veel kätte; temal on aga faksliimend neli tundi eestkäil."

"Altawerde tahad sa minuga paar sõna üffi olles rääkida?" jostistas Anuntsiata temale pool salaja.

"Tule!" ütles Altawerde ja läks temaga teistest eemale.

"Altawerde, ma mõtlen, et see Rosale just õnneks on, et ta siit ära on," ütles Anuntsiata. "Kas ja jeda veel kuulnud ei ole, miispärast pealik joldatitega kofku pörkas?"

"Ei — mulle on sellest räägitud!"

"So? nüüd võid sa jeda juba ifegi mõelda, miispärast pealik jeda mustlase tüdrukut ära on rõõwinud?" ütles Anuntsiata edasi jutustades. — "Ma wõin sulle jeda finnitada, et ta kõrwuni teda armastab. Fiametta on ilus, ütlemata ilus! ta käib Rosast üle!"

"Selleks ei ole mitte palju tarwis, Anuntsiata; Roja on aga veel hädaste selle wari, kes ja mis ta enne oli!" wastas Altawerde.

"Noh, kas see siis mitte üks ütlemata juur õnn ei ole, et ta jälle koju tagasi on läinud? — Mõttele ometi selle piina peale, mida ta siin olles peaks wäljafannatama, kui ta jeda oleks oma filmadega pidanud pealt vaatama, kui pealik —"

"Hea küll, hea küll, Anuntsiata, jul on õigus! jaagu ta hästi kodu jaama, ta on jeda targaste teinud!" ütles Altawerde.

"Meie tahame teda rahuga oma teed lasta minna. Aga mis saab pealik selle juure ütlemata?"

"Ta saab sellega üzna fergeste rahul olema, Altawerde. Seda kõik jäta üksnes minu hooletseks!" naeris Anuntsiata.

"Noh, siis lähme peagi tee!"

"Nii kui sa tahad!"

Selle wahel peal oliwad ka kõik teised rõõwliid sinna jõudnud, kes nüüd uudishimulikult Altawerde ümber kogusiwad.

"Pealik elab, lapsed!" hüüdis Altawerde.

Müristamise järele röömu möirgamine sai selle vastu-
jeks, mis peale kõik teele minekule valmistatiwad.

Fiametta oli koguts päewaks ülesse torni jäenud. Ri-
samuti jäi ka Rinaldo kogu päewaks wälja. Ohtu jõudis kätte
ja weel itka ei tulnud tema tagasi. Tsinthio sai murelikuks
ja rääkis Paologa, kas nad mitte pealikut tagaotsima ei peaks
hakkama.

"Üks peab aga siia jäema; sest ma arwan Fiametta kohta
kõik mõimalikuks. Tüdruk on täieste pöörasjeks läinud, ja ma
ei tea mitte, miks pärast?"

"Siis järele siia teda wõtma, mina lähen pealikut otsima!"
ütles Tsinthio ja läks minema.

Paolo läks torni ja jõudis ka ilma tähelepanemata ülesse.
Fiametta oli wäsimuse pärast magama jäenud. Üks kra-
bin, mida Paolo ettewaatamata oli sünnitanud, ergutas ma-
gajat jedomaid ülesse.

Ta kargas hirmu karjatamisega maaft üles.

"Mina olen siin, ilus Fiametta. Miks pärast ehmatate
Teie nii wäga?"

"Ah, Teie olete siin, Paolo, mis Teie siis tahate?" kü-
sis Fiametta.

"Ma tahan Teile ühte korterit juhatada, kus Teie üsna
ilusti wõite olla ja elada. Ma looji waremete kõrwas on weel
üks wäike tuba, millel ijegi terwed ukjed ja aknad ees on.
Kas soovite seda ehk näha?"

"Kus tema — pealik — on?"

"Tema ei ole weel tagasi tulnud."

"Kas Teie sellega tõtt räägite, Paolo?"

"Selget tõtt Fiametta, pealikut ei ole siin."

"Aga ütelge mulle ometegi, mis Teid —"

"Siis wiige mind kohe sinna kambri!" ütles Fiametta
wähele rääkides.

Paolo sammus eel ja wiis Fiamettat tõega ühte wiija-
kasse pipufesesse kambri, mis teine pool waremeid seisis.

"Siin wõite Teie ilma jecamata ja mureta olla, Fia-
metta, sest ijegi pealik ei tea jellest kambriest jeda kõigewä-
hemadki. Ma leidisin seda kogematal juhtumisel ja tahtsin pea-
likut sellega häliste röömustada, kui tema kallistene siia jaab
jõudnud."

Fiametta hakkas seda kuuldes kõigest keshast wärisema,

"Millal tuleb ta siia?" küsis ta.

"Homme ehk ülehommel wõib ta juba siia jõuda!" was-

tas Paolo. „Aga miks pärast kardate Teie siis pealikut, Fiametta? Uskuge mind, tema mõtleb Teiega hästi ja saab Teid tõega Neapolisse viima.“

„Paolo jätke mind siia üksi, ma palun Teid!“ ütles Fiametta teise jutu wahesele.

„Hm, kas Teie midagi süüa ei taha?“

„Matukene leiba ja klaas weini mõiks Teie mulle küll lubada anda,“ wastas Fiametta nõrga healega.

Paolo tõi joowitud jööma kraami ja läks sealt kohe jälle ära. Fiametta katsus usti ja leidis, et seda weel koguni luttugi mõis panna.

Ta pidi selleks kogu oma jõudu kofku wõtma, et usti riivi panna, mis tal aga ometegi wiimaks lorda läks.

Alles nüüd tundis ta enese julge olema. Ta jõi wahesinna toodud toitudest.

Mõne tunni pärast tuliwad Tsinthio ja Rinaldo tagasi. Ta oli jahi peal käinud ja tõi hulga jahi loosi ligi, ta näitas Fiametta lugu täieste ära olema unustanud.

„See oli selge rumalus, et meie Anuntsiatit lastime teele minna; ta ei saa Altawerdet ometegi mitte ülesse leidma.“

„Seda arwan ka mina: aga ma arwan et ta nõndajama targalt siia jälle tagasi saab tulema, kui ta kedagi ei leia,“ naeris Tsinthio.

„Kus on Fiametta?“ küsis Rinaldo häfiste.

Paolo ütles jeda temale.

„Wäga hea,“ ütles Rinaldo wähelelase mõtleniise järele. „Seal on ta meile jeda kindlam!“

Wähe aja pärast heitsiwad kõik kolm meest magama. Nende unerahu ei pidanud aga kuigi kauaks wältama.

Anuntsiata oli digust rääkinud; ta tõi seltsimehed weel enne keit ööd waremetesse. Ruttu jooksis ta Rinaldo öö laagrisse ja äratas pealikut üles.

Rööwliid oliwad selle wahes peal mõned tõrwa londiid põlema süütanud ja seisiwad nüüd kõik reas, et oma jälle leitud pealikut teretada. Rinaldo kargas Tsinthio ja Paologa maast ülesse ja tõttasiwad oma sinna tulnud seltsimeestele wastu.

Anuntsiata aga jäi laagrisse.

Röömu mõirgamisega teretasiwad sinna tulnud rööwliid oma pealikut, keda nähes nad otse kui meeletumad oliwad. Üks tahtis teise eeli pealiku ette peaseda, et tema kätt pigistada ja oma röömu iseäranis awaldada. Sjegi mitmed paugutasiwad lusti pärast plüsa, lühidelt, see oli üks suur pidurööm.

Ka Rinaldo ei jaanud selle juure müra pärast kõnelema hakkata, waevalt et Altawerdega mõne sõna wahetada wõis; kuid ta sel näis midagit jüdame peal kipitawat ja tatus en-nast pealikust eemal hoida. Ta kartis filmapilku, mil Rinaldo esimehe Hiobi sõnumi Roja lahkumiseft pidi jaama. Arglisult otsis ta Anuntsiatata taga; aga jeda ei olnud kuskilt leida.

Wiimaks otjustasiwad Anna ja Theresia esimest hāgeda meele tormilist wāljawoolamist eneste peale wōtta; nad lähinefiwad Rinaldole ja teretasiwad teda rõõmjal nāul.

„Aga kus on siis Roja?“ küjis pealik korraga rahutult.

„Roja on haige, pealik, ta ei wōinud mitte kaasa tulla,“ wastas Anna.

„Haige? Kuhu Teie teda jātšite?“

„Rikolo ja Nero lāšfiwad temaga kaasa.“

„Lāšfiwad kaasa?“ kordas Rinaldo imestades. — „Noh, kuhu nad siis lāšfiwad?“

„Pealik, āra ole wihaue, kui eht arwad, et meie pole dieti teinud,“ rāāfis Altawerde wahēle, „Roja pidas jind ju weel jurnuks ja ei tahtnud mingil tingimisel enam meie juure jāeda; ta lāšs kodu.“

„Kodu? Snimene, mis jaab ta jeal peale hakkama? Hābi, teutust ja hāsttitamist kannatama! Tuhat ja tuline, Altawerde, ja oled ūhe juure lolluse āra teinud!“ hūidis Rinaldo wihaselt.

Altawerde aga palus, teda rahulikult pealt kuulata. Ja kui Rinaldo jeda lubas, siis kõneles ta logu asjalou karwa pealt āra, ei waifinud ta sellest, mis mōtteid Roja oli awaldanud.

Rinaldo oli waifides sõnumit pealt kuulanud. Mis tundmused aga tema hinge pōhjas māsšasiwad, jeft aru jaada oli wōimata, jeft tema nāgu oli niijama rahuline ja muutmata, nagu nāofatte.

Weel mōni aeg istus ta waifides Altawerde ees. Rōōwled oliwad tema ūmber kōtku kogunud ja jāiwad jārsku ūsna wait, jeft nad saiwad aru, millest jutt oli.

Korraga tōusis Rinaldo pūsti, liikkas juuksed otjaesise pealt āra ja ütles: „Teie olete heas arwanijes, et dieti teete, toimetanud, mina annan teile andeks. Aga mina peastan Roja piinajate kiūsi. Kudas Roja kodus wastuwōetud jaab, selle peale ja ei mōtelnud, Altawerde, ja jee on jee juur wiga. Ja kui ta Roja jeda kōiki kannatlikult kandma jaab, siis ei kannata aga mina ometi mitte! — Ruid nūūd mitte sõnagi enam sellest!“

Ununtjiata, kes jälle teiste hulka oli ilmunud, naeratas pealiku viimaste sõnade juures jala kavalalt.

„Nüüd aga,“ kõneles pealik edasi, „tahan ma teile jeltjimeeste jurma üle aru anda, muidu arvate et meelega neid olen ohwerdanud.“

Eht küll mitmelt poolt vastu räägiti, jäi pealik siiski oma tahtmise juure kindlaks. Ta käskis jahijaagist tule peal hea küpsise valmistada ja hakkas siis oma Dienza laada juhustest kõnelema.

„Fiametta on siis minu iseäralise kaitse all,“ lõpetas ta oma kõnet. — „Tema on mustlastest warastatud laps ja ma olen peaaegu kindel, et tema wanemad juba arwan teadma. Teie jaate igatahes ligemalt jellest kuulma, kui Lodowiko juba siin on. Sest ka Lodowikot ümbritseb, niisama nagu minu kaitsealustki, tume saladuste võrk. See on üks kelmistükk, mille pealt katet ärakiskuda ja süüdlasi nuhelda, mina omale kohuseks olen teinud. Kus on Ununtjiata?“

„Siin, minu pealik!“ hüüdis Ununtjiata pealiku ette astudes.

„Mine Paologa ja too Fiametta siia. Ma tahan teda jeltjimeestega tutvustada!“

„Silmapiik, pealik!“ ütles Ununtjiata ja läks Paologa minema.

Paheajal oli küpsis valmis jaanud ja Rinaldo kutjus jeltjimehi üles, ühisele jõumaajale.

Waevalt jõudsiwad nad aga paigale istuda, jeal jooksis Ununtjiata äratutult ja jegaselt ligi ja hüüdis: „Pealik, Fiamettat pole kuski leiada!“

Rinaldo kargas üles ja põrmitjes sõnumitoojale keeletult otja.

„Tua üks oli luffus, pealik. Meie floppisime, kuid ei jaanud wastust, weel vähem et ust oleks awatud!“ ütles Paolo, kes nüüd ka jenna oli jõudnud.

„Siis lööge üks jisse!“ käskis Rinaldo. „Dodate, ma tulen kaaja!“

Kiirelt ruttati tuafese juure tagasi.

Paolo ja Rinaldo hüüdsiwad weel kord Fiamettat nimepidi. Kui nad aga weelgi wastust ei jaanud, arwas Paolo: „Pealik, ega tüdruk ise omale kurja pole teinud?“

„Znimene ära räägi rumalusi! See jutt weel puudus! Edasi, lööme uffe jisse!“

Mõlemad paniwad nüüd õlad vastu usti ja pea langes see ühendud jõul.

Tuba oli tühi. Fiametta oli tõesti kadunud.

"Tuhat ja tuline, Paolo, ja töid ju tüdrukku ometi siia?"

"Minu hingeõnnistuse juures, pealik, ma tõin Fiametta siia. Näed, siin on veel toidu raasukesed järel, mis ma talle tõin."

"Pealik, aken on awatud!" hüüdis Anuntsiata järsku ja kummardas afnaist wälja, kargas aga kohe tagasi ja hüüdis koshkunud näuga: "Piha neitii, see on ju kole — aken on kuristiku põhjas!"

Rinaldo astus afna juure ja waatas wälja.

"Andke tõrwa lonti!" hüüdis ta.

Kiirelt ulatas Anuntsiata oma tõrwalondi.

Rinaldo kummardas kaugele üle afna ja wistas tõrwalondi wälja.

See walgustas koledat kuristiku ja tuktus siis jurijedes Sizio woogudesje.

Rahwatanud nagu kriit näust pööras Rinaldo ennaist ümber, tuetas hädades vastu paljast seinat ja kattis nägu kättega.

Paolo ei julgenud teda segada ja Anuntsiata seisis ukse piida najal ning lõi filmad maha. Aga tema rind tõusis ja wajus wägewaste woogades ja tõendas juure ärewuse peale.

"See on üks kole jaatus mis mind taga kiusab!" ümises Rinaldo ja wankus ukse poole.

Seal langes Anuntsiata korraka tema ette põlwili ja hüüdis: "Pealik, ära meelt heida, ole julge — ma juren walu ja kurwastuse pärast, kui sind nii õnnetu näen olema!"

Rinaldo tõstis wärisewa tüdrukku üles.

See langes tema rinnale; pijarad jooksiwad ojana tema filmadest, kuna ta sojistas: "Pealik, ole mees, sina jaad kurja jaatuise üle ikka wiimaks wõitjaks jääma. Ma palun sind, pealik, ole kangelane! Meie waatame kõik sinu, kui oma päiteise peale! Pealik, ole kõwa ja wii meid uute wõitudele?"

Rinaldo oli juba ammu wärisewa tütarlapse oma rinna vastu wajanutanud. Need sõnad karastasiwad teda, ja ta tundis, et Anuntsiata üks mehise meelega tütarlaps on. Ta kummardas tema pea ligi ja sojistas: "Tüdruk, sina ikki oled paremast jaatuist minu teele jaadetud, tahad ja mu omaks jääda?" —

Anuntsiata litjus ennaist weel kindlamini Rinaldot vastu.

Järsku tõstis ta oma pead — pakkus oma punaseid huuli te-
male juundlemiseks ja — kiskus ennaft lahti ja kadus.

Rinaldo Rinaldini aga sammus jälle kõrgele tõstetud
peaga seltsimeeste juure, ning seletas neile tõsijelt, täis me-
heliku auu, mis praegu sündinud oli.

Röövled waiisjivad kaastundlikult; ainult Altawerde
astus pealiku juure ja ütles: „Pealik, sa näed, et naesterah-
wad sulle õnnetust ja meelepaha sünnitawad, jätta nemad maha
ja pööra jälle oma meeste poole, kes nimeste tänuliku armas-
tusega sinule wastu tulewad.“

Rinaldo naeratas ja waiis.

Anuntiata aga seisis piut eemal meeste jalgaft ja nae-
ratas niisamuti rõõmsalt oma ette. Siis aga ümises ta taja:
„Näi õnnistas — ma jaan walitsema!“ ja astus teiste nais-
terahwaste juure.

Rahetlimumnes peatükk.

Pögenemine.

Ruhu oli aga Fiametta jaanud? Lahtine aken, sügaw
kuristik jelle all ja tühi tuba wiisjivad wägise arwamisele, et õn-
netu hirmust otja enamaks pidas, kui wangipõlwe.

Sustumine Rinaldo ja Fiametta wahel tornis, kantas
wiimase kahtluse.

Ruid mis jauts jähärdujed järeldused? meie tunneme ju
Fiametta saladusliku kadumise põhjust, ega taha ta endi arm-
jate lugijate eest warjul hoida.

Anuntiata oli waremetesje jäemud, kui Rinaldo, Djinthio
ja Paologa seltsimeestele wastu läks. —

Kiireste tõttas ta läbi waremete ruumi, kus Fiametta

alati oli wiibinud, kuid ei leidnud oma juureks koshumiseks
Jiamettat mitte üles.

"Püha Miikael, kuhu on ta tüdrukut siis pannud?" ümi-
ses ta ikka kartlikumaks jaades. "Rinaldol on wist suur kar-
tus Kosa eest — aga ma pean Jiamettaga kokku saama —
— Püha neitii — — muidu on kõik ilmaasjata."

Zälle uuris ta wiimase kui waremete nurga läbi, kuid
ei leidnud ka niiud Jiamettat. Hülida ta ei tahtnud, sest keski
ei tohtinud praegu teada, et ta Jiamettaga ühenduses seisis.

Korraga tärfas talle jee tuba meelde, mille nad Paologa
seltsis üles leidnud. Kiirete jammudega astus ta jenna poole.

Uks oli riimis.

Ta klopis, kuid ei jaanud wastust.

Kõik jäi waisjeks.

Niiud astus ta afna alla ja waatas sisse.

Uga pimedus, mis tuas walitses, ei lastnud midagit ära-
tunda. Zälle koputas ta wastu afna ruttu ja hüüdis: "Jia-
metta, tehke lahti! Ma toon Teile üliwäga tähtsaid teatusi —
— Ma tahan Teid peasta — — awake — Sumala pärast
— ruttu ruttu!"

Niiud astus tõeste tua jees üks fogu afna juure.

"Mina olen jee, mina olen Anuntjiata," rääkis Anunt-
jiata edasi. "Suur rutt on taga — rõõwled on juba tulnud.
— See on koshutaw, mis Teile teadustama pean! Awake ruttu,
kui meid nähtakse, oleme mõlemad kadunud!"

Paari minuti wältusel awati üks ja Anuntjiata seisis
Jiametta ees.

"Dulge kiirest', tulge kaasa! — Siin nähtakse ehk meid;"
hüüdis ta Jiamettale ja wedas pool wastutõrkujat Jiamettat
enejega kaasa metja.

Düff maad rõõwlitest eemal istusiwad nad wiimaks maha.

"Ma olen Teid peastma tulnud," algas ta kartliku hea-
lega, "et Teie käsi mitte niisama ei käiks, kui Kosjal!"

"Mis on Kosaga jündinud?" küsis Jiametta ärewalt.

"Utelge mulle enne puhtast jüdamest, armastate Teie pea-
litut?" küsis Anuntjiata.

Jiametta aga kargas üles ja wastas: "Teie olete ka-
wal madu ja soowite minule kurja. Laske mind rahule —
Teie ise armastate ju pealitut!"

"Mina — mina peaksin teda armastama? jeda rõõwelt?
ahaha — — jeal effite Teie juureste! Ei, ei, ma ei taha

ennast mitte elusalt sisje müürida lasta, kui ta hinu minust täis peaks jaama. — —

"Piha neiti mis teie räägite?" hüüdis Giametta ja istus jälle jalatavalale naese juure.

"Ma tean et pealif Teid armastab ja Teid avalikult oma armutejeks teha tahab —"

"Teie waletate — Teil enestel on pealifuga armumäng ees — ma nägin ju — neil päivil —"

"Ah," algas Anuntsiata, "siis olete meie järel luuranud? See on tunnistusjeks, et ije pealikut armastate. Noh, kui nõnda, siis joovin Teile paremat saatust, kui see Rosale — —"

"Aga mis Teie ilmaasjata waidlete — Teie mujutajite".

"Wäike ilmaajüüta tütarlaps," hüüdis Anuntsiata pilgates wähele, "see oli ainult sõja kawalus, et pealiku plaanisi teada jaada. Ma wihtkan teda!"

Wiimseid sõnu ütles ta jähärduse wihasse häälega ja teha liigutustega, et Giametta tahtmata kahtlema löi.

"Ma tahtsin waeft Rosat peasta, jellepärast mängisin temaga ja pidin tema armu awaldusi omale meeldida lastma; kahjuks oli juba liig hilja!" kõneles Anuntsiata edasi.

"Siis ütlege ometi kord, mis siindinud on?" maenitses Giametta nähtawas ärevuses.

"Kui Teie pealikut ei armasta ja jellepärast ka karta ei pruugi, et temal lorda lähets Teid oma armutejeks teha — siis pole Teil ka Rosa saatust teada tarwis," ütles Anuntsiata ja tahtis üles tõusta. "Aga ma arwan märkanud olema, et pealik Teile mitt: just ükstapuhas pole ja jellepärast tulim ma Teid hoiatama ja ka tema küülist peastma!"

"Teie — Teie tahate mind peasta — rõõwliste küülist?" küüsis Giametta.

"Muudugi! Kuid Teil pole ju müüd hädaohtu karta —"

"Anuntsiata, kui Teie mulle üht teed näidata wõite, ku- das ma nende inimeste küülist peaseksin, põgeneda wõiksin ma jaatkin Teile igaweste tänulil olema!"

"No, mikspärast siis, Teil pole ju waeje Rosa saatust karta! See on toleduste kole waeft tütarlast jeda wiiji otja jaada lasta!" wastas Anuntsiata ja pööras minema.

"Jäege, Anuntsiata, jäege ja aitage mind siit minema — ma — ma — kardan, et hakkam teda armastama!"

"Armastama? noh, see on teine asi. Hea, siis tahan ma Teid jaatusest, mis üks kord Teie osaks wõiks jaada, peasta. Mõtelge ometi, Rosa on Teie pärast ühte wana waremete sü-

gawasje feldressje luku taha pandud. Zeiba ja wett pandi talle kahesja päewa jauts ligi. Kui ta juba esimestel päemadel hirmjas, kohutawas auhus, kuhu ükski päiteje kiir ligi ei peaje, hirmu ja meeleheitmise pärast ei jure, siis peab ta kahesja päewa pärast ikka ära nälgina."

"Püha Neitsi, see on kole!" hüüdis Ziametta.

"Jah, ja kõik Teie pärast!" wastas Anuntziata.

"Püha Zumal, kes Sa taewas oled, minul ei ole jelles süüid!" õhtas Ziametta, kassa taewa poole sirutades.

"Noh, meie ei taha sulle kogu mõišta — aga kaitse jeda tahan ma Teid jähärduse wiletsuse eest — ehk peastate Teie selle läbi weel waeje Rõsa sest koledest jurmast!"

"Rääkige, rääkige, Anuntziata!" hädaldas Anuntziata.

"Teie peate põgenema, Ziametta, ja nimelt filmapilt," wastas Anuntziata. "Kuid ärge mind segage," kõneles ta edasi, "laske mind wälja rääkida. Rööwled lõbutsewad ja purjutawad täna kogu õõ ja Teid ei leita pundu olema. Ma ise jaan tegema, mis mul wähegi wõimalik ja pealiku aega wiitma, nii et tal Teie peale aega mõelda ei jaa olema. Teie lähete siit paremat fätt ikka otse teed edasi, siis jõuate wiimaks alla orgu, kust inimesi leiate. Sealt wõite juba minna kuhu ise tahate. Kui Teie ütlete, et rööwlite käest ära põgenenud olete, jaab Teile iga üks kaastundmüst ja abi üles näitama."

"Rööwled jaawad mind aga taga ajama!" hädaldas Ziametta.

"Teid ei jaa mitte taga aetama," wastas Anuntziata kindla häälega. "Ma awan nüüd tuas, kus Teie wiibijite, akna, mis turistiku kohal on ja panen usse jälle lukku, siis jaawad nad hoopis teiste jälgede peale juhatud. Mõistate Teie mind?"

"Õeste, Anuntziata, Teil on teraw mõtte!" hüüdis Ziametta.

"Aga see on ju ikka kardetaw, nii üfsipäini rännata."

"Teie ei pea ka mitte üksi minema," naeratas Anuntziata.

"Ujute, et mulle see elu meeldib?"

"Kudas — Teie tahaksite?" hüüdis Ziametta.

"Ma tahan Teiega põgeneda," wastas Anuntziata.

"Aga Teie lähete eeli — ja mina tulen Teile järele!"

"Miks pärast nõnda? Tulge ometi kohe kaasa! Meie ei jaa muudu pärast enam kofku."

"Ärge kartke jellepärast ühtegi, ma jaan Teid leidma. Wõtke see wilekene, jellega jaame wastastiku üks teisele märku

andma," vastas Anuntsiata, Fiamettale väiteft röövlite wilet andes. Siis kõneles ta edasi: „Kaaja tulla ei wõi ma mingil tingimisel, see ärataks kahtlust ja meie oleksime lähema kaheksimnenelja tunni sees jällegi röövlite kiiusis. Minge aga julge ste, mina tulen tingimata järele! kuid ärge enam wiimistage, aeg on käes, et ma ennaft jälle röövlite keskelt näitan!“

Weel kord laskis Fiametta omale selgeste teed juhataada, siis lahkus ta Anuntsiatast ja sammus kindlal meelel metsa sügawusesse.

„So, nüüd oleme warsti tüüril,“ ümises Anuntsiata ja ruttas röövlite juure.

Meie teame juba, mis tema jenna tulekul juudis.

Röömled ei kahtlenud jügugi, et Fiametta priitahtlikult jurma oli otfinud.

Kui ka Rinaldo ifka ja alati õnnetuma Fiametta peale mõtlema pidi, tegi Anuntsiata süiski kõik, mis tema wõimuses seisis, et teda lahutada. Omas kannupoisi ülikonnas, mis ta kiireste jelga oli tõnmanud, näis ta täna iseäraliselt meeldiw ja ihaldaw olema, ning Rinaldo silmitjes teda tihti lugu armastusest leekiwate filmadega. Sõbmaaeq läks lustiliselt ja rõõmsalt mööda — Anuntsiata oli eesmärgile jõudnud.

Rinaldo jurma sõnum sünnitas loomulikult wiijil ka kolmandama jauskonna seas, kelle juhataja Lodowiko oli, suurt kohkumist. Käsk, jälle tagasi pöörata ja Gizio jõekese ääre, tutawate waremete juure kofku koguda, leidis taksistusi. Paljud oliwad selle poolt, et jällegi oma pead mööda jäeda ja mitte enam jellesse ringkonda tagasi minna, kus olnud koledate juhtumiste järele, tingimata kõwa tagaajamine neid ootaks. Teised aga ei tahtnud ühendust teiste seltsimeestega mitte üles anda. Selle tagajärjel sündisiwad tormilikud läbirääkimised, millele wiimaks Lodowiko jellega lõppu peale tegi, et üksina waremete juure minna lubas. Selle peale heitis juurem salt tema nõusse, nii et wähemal jalgal ka muud üle ei jäenud, kui kaaja minna.

Lodowiko oli peale läbirääkimist, mis tal Rinaldoga oli, hoopis teisels inimejeks muutunud, ta tundis ennaft palju wahwama ja rõõmsama olema, uus elu hakkas ta sees hoo- wama. Rinaldo jurma sõnum mõjus häawitawalt tema peale, ta jai forraga niijama tumedaks, tõsiselt ja oma ette wahtijaks,

nagu ennegi. Demas valmis kindel otjus, nii pea kui feltšimehed ühendatud on, ära põgeneda ja Neapeli lähijõesse jõuda katsuda.

Muidugi ei lastnud ta sellest kellegile märgata ja jäi fogu reisu ajaks rahulijeks ja waitjeks. Seal juures hoidis ta rõõwlite fessel seadusi kindlal jalal, ning need waatafiwad täis auukartust tema peale.

Rätsepmeister Minko käest oli ta, waatamata wiimaste juhtumiste peale linnas, tellitud ülikonnad kätte saanud ja wälja maksnud. Ehk Lodowiko küll jell korral enam auuja rätsepa filmis würst ei olnud, waatas Minkode abielupaar fiiski, tema kui ihe kõrge mehe peale, kes auujaste ja rifalifult kōif ära tafus — ja jee oli pea aji.

Et rõõwleid mitte päris tegewufeta jätta, oli Lodowiko neid ümberringi luuramife käikudele jaatnud, millel ijeäralijeks otstarbeks oli, haffajaid ja tugewaid mehi uuteks feltšimeesteks forjata.

See oli ka nii hästi õnnistanud, et teel waremete poole, jausfond juba kolm uut feltšimeest juure oli jaanud.

Jee ei olnud ta aga kordagi neift käikudest oja wõtnud.

Mõnda oliwad nad juba üsna waremete lähedufesfe jõundnud, kui korraga mõned feltšimehed hingeldades luuramife käigult tagaft jookfiwad ja kuulutafiwad, et nad metjast ihe iitlemata iluja noore tüdrukuf leidnud, kes aga juremas olla.

"Siis laske teda rahulijelt jürra ja minge oma teed!" kästis Lodowiko lühidelt.

Kui mees imestades jeisma jäi, kõneles Lodowiko edafi: "Noh, mis ja nii imestanult minu otja wahid? Surma wastu pole fiiamani weel rohthu kaswanud, ega leitud."

"Aga kas ja ei joowi teda wähemast naha?" päris feltšimees.

"Ei, mina tahaks foguini —"

"Ja elab — ta elab!" kõlas korraga hüüd läbi metja.

"Kuuled ja?" hüüdis nüüd rõõwel.

"See on muidugi teine tubakas — jeal peame ruttama!" wastas Lodowiko ja sammus kiireste edafi.

Ta oli ka warsti jeal, kus rõõwled leitud tüdrukuf iimber jeifiwad.

Demale tehti ruumi, ning ta filmad langefiwad, ehk küll kahwatanud, fiiski ülikena naesterahwa näu peale.

Lodowiko kummardas ennaft tema üle ja wõttis tema õrnaft, pehmeft käest kinni, et elujoone tufsumift katsuda.

Seal lõi tüdruk filmad lahti ja õrn puna lehvits üle ta näu.

"Üks lonks wiina!" kogeldas Lodowiko, kes nende toredate filmade waateist üsna segajeks oli saanud.

"Meie patufime temale juba karastawat jooki, aga ta lükkas klaasi kangelaselt tagasi," oli wastusjeks.

Lodowiko aga haaras klaasi oma kätte ja pakkus sealt feest tüdrukule jüdamliku sõnadega juua.

See neelas ka mõne tilga alla ja katjus siis üles tõusta, mis aga üksnes Lodowiko abil torda läks.

Rööwled olivad endid tüdruku ümber kogunud ja wahtisid teda uudishimuliste pilkudega, Lodowiko märkas tüdruku segadust ja kartust, ning talutas ta mõned sammud eemale, kuna ta rööwleid paigale laskis jätta.

"Ma palun Teid, kes Teie ka olete, laske mind minna — mõi surra!" jostistas neiu hägedalt ja wabastas end Lodowiko käe alt, kes käe tema piha ümber oli pannud.

"Surra?"

"Ja, ja, surra! Oh, miks olete mind jälle sest magusast unustuse unest äratanud!" kõneles tüdruk nõrga healega edasi.

"Minge, minge, jätke mind, ma palun Teid Jumala pärast, laske mind jätta!" —

See wastus kõlas Lodowiko meeleoluga hästi loflu. Kaastundlikult waatas ta kaua aega elust wäsinud tütarlapse otja ja lausis wiimaks: "Aga kas Teie ei tahaks minule ütelda, kudas Teie nii sügawasse mägestiku juhtusite — ja mähärdune saatuse lõõl on Teid jelle otjusele awitanud?"

"Minu saatuse on otjustatud — minge — minge — ja — laske mind rahus wiimseid — filmapilku — mööda jaata. —"

Nende sõnade juures wankus tüdruk ja oleks igatahes maha kukkunud, kui mitte Lodowiko kiireste teda oma kaenlasse poleks tõmmanud.

"Ei iialeski — ma ei saa Teid mitte maha jätma!" hüüdis Lodowiko ja tilgutas pool minestanud tütarlapsele weel mõned tilgad wiina suhu.

Tütarlaps kogus ennaft jälle ja jostistas tajakeste: "Ma — juren — nälga —!"

Lodowiko ehmatas.

"Taewas — et ma jeda kohe ei aimanud!" hüüdis ta, tõmbas taskust paar looki wälja, niisutas neid wiina sees ja ulatas siis õnnetumale.

Tiidorik kiskus need tema sõrmede wahelt ja jõi tulise ihuga.

"Teie olete wist ära efinud?" päris Lodowiko.

Tiitarlaps nikutas peaga.

"Auhu Teie tahtsite minna?"

"Alla orgu!" oli wastuseks.

"Olge hääd, ütlege mulle nimelt kus kohta ja ma saan Teid jaatma."

"Teie, Teie tahaksite mind jaata?"

"Muidugi! Ja kui Teie mind usaldate, siis nimetage mulle oma nime ja kohta kuhu — —"

"Ei, ei, jeda ma ei wõi! Aga kui Teie tõeste üht õnnemat arwatada soovite, siis jaatke mind esimese küllani, olgu jee, kus ta on!" wastas tiidorik, kes aegamööda wäsimusest ja nõrkusest ikka enam toibuma hakkas.

Lodowiko raputas pead ja ümises: "Ma et taha mitte Teie jaladustesse tungida; aga oma nime wõiksite ikkagi mulle nimetada."

"Mind hiiuitakse Fiametta's! Kuid nüüd ärge pärige enam edasi!" kostis tiidorik paluwa healega ja jaatis Lodowiko poole niisuguse truuheidamlike pilgu, et wiimane silmad maha lõi.

"Oh, kui mina Teiega minna wõiksin!" õhkas ta wiimaks jüdame põhjust.

"Teie ei wõi mitte? Teie lubasite ju mulle — —?"

"Teid küllakse jaata — muidugi! —" hüüdis Lodowiko wahele. "Aga ma sooviksin Teiega päriselt siit metsikust mägestikust lahkuda! —"

Fiametta wärises, ta teadis nüüd, et jällegi rõõwliste küüsi on langenud. Mis pidi ta nüüd peale hakkama? — — Wiimaks wõttis ta jüdame rindu ja ütles:

"Ja mis talistab Teid siis Teie soowi täide wiimises? Teie olete igatahes ju wist ainult reiju peal — — —"

"Ja, ja, minu laps, mina olen reiju peal, aga kes teab, kui kaua jee weel kestma saab —" hüüdis Lodowiko tähtu wahele — "Kuid mis jauts kõik need seletused. Tahate Teie ennast minu kaitse alla usaldada, siis tahan Teie jeltkilijeks olla, kuni eesmärgile olete jõudnud!" —

"Ma palun Teid, herra, jaatke mind üksnes õige tee peale wälja, mis alla orgu wiib," palus Fiametta.

"Dunnete ennast siis küllalt tugewa reiju alustamijeks olema? — —"

"D, muidugi, ma olen jälle üsna tugev!" kostis Fiametta kähku, ehk asi päriselt küll nõnda ei olnud; aga hirm wangis peetud jaada ja kui võimalik, jälle Rinaldini kätte langeda, kihutas teda selle kiiruse ja ruttule.

Lodowiko astus seltsimeeste juure, kaskis omale leiba ja wiina ligi panna, ning kaskis mehi, siin puhata ja teda oodata, jst tema jaada äraeksinud tüdrukut jälle õige tee peale jaatma.

Küll nurisesiwad rõõwled selle wiitwituse üle, kuid nad pidiwad ennaft juhataja tahtmise alla alandama.

Juba tahtis Lodowiko Fiametta juure tagasi astuda, kui üks rõõwlitest irises: "Ta läheb tüdrukuga läbi ja jätab meid maha!"

See sõna langes nagu tuli püssirohu waati.

Lodowiko silmitfes täis imestust oma seltsimehi ja manitses neid käredate sõnadega rahu ja sõnakuulmisele.

"Meie tahame teada, kuhu ja lähed?" hüüdis üks rõõwel.

"Ei, enne tahame teada, kes jee tüdruk on — ja kust ta tuleb!" karjus üks teine walju healega.

"Ja, ja, seda peame meie teadma!" kisedasiwad kõik tooris.

Lodowiko wärises wiha ja Fiametta hirmu pärast.

"Kudas juhtus jee tüdruk siia üles mägedesse?" hüüdis jälle üks rõõwel. "See asi temaga ei ole mitte päris õige; tema ei räägi meile õigust!"

"Teie lohus on minu sõna kuulda!" hüüdis Lodowiko nüüd wihase healega ja rebis püstoli wõõralt wälja.

"Püha neitsi!" kiljatas Fiametta walgult — "mitte üht sammu minu pärast! Laske mind ükšina minna — — mina — mina jaan juba ükši teed leidma!"

Nende sõnadega tahtis ta eemale ruttata.

"Pidage ta kinni, ärge laske teda minna!" hüüdisiwad mehed ja tungisiwad ehmatanud tüdruku ümber.

"Ta on meie meeste käest ära jooksnud!" hüüdis korraga üks heal.

"Ja, ja, seda ta on. Tema peab meile kõik ära seletama, siis wõib ta minna!" hüüdis üks teine heal.

"Püha neitsi, ma olen kadunud!" kiljatas Fiametta ja ringutas käsa.

"Mäete nüüd, et mul õigus on!" hüüdis üks rõõwel —

"Küsi, Lodowiko, kust ta tuleb? Ütleb ta meile õigust, siis wõib ta jooksta!"

Lodowiko nägi ära, et kui ta veel jelttimeeste tahtmisele vastu paneb, kole kofku põrkamine võib juhtuda. Ta pööras end jellepärast Fiametta poole ja küsis: „Kust Teie tulete? Rõnelege meie õigust!”

Korraga jäi Fiametta kindlaks. Uhes hirmuga oli ta peastmise mõtte tulnud. Ta ütles: „Ma jaan õigust rääkima, kui Teie tõutate, mind rahulijelt oma teed minna lasta.”

„Enne ära oodata, mis ta räägib!” hüüdis üks heal.

„Rääkige, Teie seisate minu kaitse all!” ütles Lodowiko tõijse healega.

„Mina olen mustlane, Batesto on minu isa ja Baide ema nimi,” algas Fiametta. „Meie olime Lienza laadal, kus ma pealtwaatajate ees ja nende rõõmuks tantsuma pidin. Ma tundsin ennaft kaua aega juba niisuguses elus õnnetuma olevat ja laada peal oskas üks herra minu ujalduft võita, ning tõutas mind jellest wiletjast jeijuforraft peasta ja floostresse wiia, kuhu ma ise himustasin.”

„Floostresse? Hahaha, üks mustlane floostresse?” hiritajawad rõõwled laia kõriga.

„Mina olen auus ristiniimene,” kostis Fiametta tõijelt ja filmapilk waikijiwad rõõwled tüdrukü awaliku ja auusa filmawaate ees.

„See herra täitis oma tõutust, peastis mind mustlaste käest ja wiis mind Gizio ääre lossi waremetesse —”

„Tuhar ja tuline, waremetesse?” mõirgajiwad rõõwled imestanult.

„Kes oli see herra?” küsis Lodowiko kähku.

„Ma ei teadnud jeda eßialgul mitte. Aga kui ma juba tagaajajate eest warjule jõudsin, andis ta ennaft tunda. Ta oli rõõwli pealik Rinaldini.”

„Rinaldini, meie pealik?” hüüdsiwad rõõwled — „jee on niüid wale, Rinaldo on ju jurnud!”

„Jurnud! Ei ta elab ja on juba päris terve!” wastas Fiametta.

Silmapilkne jügaru waikus järgnes nende jõnadele. Dotamatus oli liig juur.

Järsku aga tõusis määratu rõõmuhõistamine. Rõõwled pilbusiwad kübaraid kõrgesse õhtu ja olid hoopis meeletumad rõõmu pärast.

Rõif tormasiwad mitmesuguste küjimiztega Fiametta peale, kes waewalt ühe küjimizse peale saja hulgaft wastata jõudis.

Viimaks juutis Lodowiko ometi piisut rahu jalale seada ja Fiametta mõis edasi jutustada.

„Kinalbini pidas sõna, ta jaatis mind ühe saatjaga alla orgu, ise ei jaanud ta ära tulla, sest ta ootas oma seltsimehi.“

„See on õige!“ hüüdsiwad rõõwled.

„Kes oli Teil saatjaks?“ küsis Lodowiko.

„Üks Anuntsiata nimeline tüdruk —“

„See on jälle õige!“ oli rõõwliste rahuloldaw vastus.

„Teie näete siis, et õigust kõnelen,“ kõneles Fiametta edasi. „Aga Anuntsiata oli petis, ta lahkus minuist teisel ööl!“

„Tuhat kuradit, see jaab tal walus maksma tulema!“ hüüdis üks rõõwel.

„Ei, ei, ärge kaebage tema peale pealiku ees. Ma olen küll hirmu ja piina wälja kannatama pidanud; aga kui Teie mind jälle õige tee peale jaadate, siis olen ma aidatud ja pealiku tahtmine täidetud,“ lõpetas Fiametta arusaadawalt wärisewa häälega.

Nüüd oli otjustaw filmapiik käes, kas tema häda- walel ta soowitaw tagajärg pidi olema.

„See on väga ilus, et Teie Anuntsiata eest hea sõna ütlete; aga ta on meie seaduse wastu eßinud ja ei mõi nuhtlusega jäeda,“ ütles Lodowiko. „Meie tahame aga niipalju kui wähegi võimalik Anuntsiata wiga sellega jälle parandada püüda, et Teid alla orgu jaadame.“

Peaegu oleks Anuntsiata juur rööm tema äraandjaks jaanud. Kuid tema ärewust ei pandud tähele, sest et rõõwled isegi temast toodud juurest röömu-sõnumiist kanges ärewuses wiibisiwad.

„Noh, on teil weel midagi wastu rääkida, kui ma pealiku kaitsealuse alla orgu wiin?“ küsis Lodowiko.

„Ei, ei!“ oli wastuselts. „Kuid tee omale tulist taha, Lodowiko; meie lipitame kangeste pealikut jälle näha jaada!“

„Ma jätan Teile wabalt walida, kas lähete minuta edasi, või ootate mind,“ ütles Lodowiko.

„Meie jaame ju nägema; kui ja mitte väga kauaks ei jae, siis ootame sinu peale!“ otjustasiwad seltsimehed.

Mõne minuti pärast sammusiwad Lodowiko ja Fiametta juba alla oru poole.

Smelik saatuse pööre!

Kui Lodowiko nüüd juba teadnud oleks, mis tamõni päew hiljem teada pidi jaama, kui järsku oleks ta saatuse muutnud!

Lodowiko jaatis Fiamettat kuni alla orgu. Tee käit oli

kumbagil nii ruttu ja meeldiwalt mööda läinud, et nad peaaegu kahetseiwad, kui eesmärgile juba jõudsiwad.

Mõlemad tundsiwad teine teise läheduses endid üli õnnelikud olema ja ajasiwad nagu wanad tuttawad juttu.

Ehk küll Lodowikol lahkumine wastu meelt oli, pidi see siiski jündima; igatsus Rinaldo järele ja lootus, mida ta tema peale pannud, kihutatiwad teda tagasi.

Muudugi oleks ta hea meelega teada tahtnud, kuhu Fiametta läheb; kuid see palus teda nihiid üksi jätta. —

„Minu eesmärk on klooster,“ ütles ta, „ja jeda saan ma juba leidma. —“

„Kas meie ei saa endid jälle nägema?“ küsis Lodowiko.

„Baewalt küll,“ ütles Fiametta tõsi ja kurwa meelse häälega. „Meie teed lähewad liig kaugelt lahtu. See oleks ehk siis võimalik, kui ta Teie ümber pööraksite ja rahu otsiks, mida ainult nende müüride tagant leida võib. —“

Lodowiko pea wajus norku ja ta õhtas.

„Mul on teine ülesanne täita,“ ütles ta kurwalt. „Ja kui ma jeda arendada jõuaksin, võiks küll võimalik olla, et omad wiimjed pääwad kloostres palwete ja patu kahetsemisele ohwerdan. —“

„On see üks auus ülesanne mida Teie täita jõuwite?“ küsis Fiametta ja punastas.

„Siis awitagu Püha Meitzi Teid ise eesmärgile!“ ütles Fiametta, oma saatjale kätt ulatades ja kõneles edasi. „Siis lahkume nüüd rahus — lahkume ehk igaweseks ajaks! —“

„Ei, ei, Fiametta, mitte nõnda!“ hüüdis Lodowiko ja wajutas selle õrna kae peale omad huuled. „Ma tunnen, nagu ei võiks see lahkumine — lahkumine igaweseks ajaks olla — meie näeme teine teist jälle! Ürge rõõwige jeda lootust minult, Fiametta. Kõik on ju võimalik! Ja kui mina oma ülesande täitnud olen, siis, siis, Fiametta, ei saa ma enne puhkama, kuni Teid leidnud olen. Nõnda ütelge nüüd: jälle-nägemiseni! —“

Fiametta oli liigutud. See oli üks isäraline tundmus, mis teda selle mehe külge kõitis.

Armastus? Ei, armastust, nagu Rinaldo wastu, ei tundnud ta mitte! — Ja siiski tõmbas üks wägi teda wõimsalt selle mehe poole.

Kui nüüd Lodowiko käed laiali sirutas ja tema kurwa meelne pilk Fiametta peale langes, seal langes see tema rinnale ja sõjistas: „Elage hästi, jälle-nägemiseni!“

Lodowikol oli tundmus, nagu ei tahaks ta teda enam ilmaski oma kaisutusest wabaks lasta. Ta wajutas teda õrnalt oma jüdame wastu ja juudles tüdrukud kaunist otjaesijst.

"Fiametta," jõiistas ta, "kinkige mulle midagit selle õndja tunni mälestuseks — mida ma Teile tagasi tuua tõutan, kui jaatus minu wastu armuline on ja minu ettemõtte õnnestab —"

Fiametta haaras tahtmatast käega oma rinna juure, las-
kis aga kohe õhtades käe alla wajuda ja ütles:

"Mul ei oleks, kahjuks, midagid, mis Teile pakuda wõik-
sin. Minu ainuke kallis mälestuse asi, mis mul oli, on kaduma läinud. —"

"Oh, see ei pruugi ju miski hirmuline asi olla, Fiametta.
Üks loff Teile juukstest, wõi lint Teile riiete küllest. —"

"Siin, wõtte, mis Teile imustate!" hüüdis Fiametta
waele, pead Lodowiko õlale najatates. "Nad jaawad ju
muidugi pea fääride all langema, et tulewase nonni peakattele
ruumii teha."

"Fiametta, weel üks palwe" — hüüdis Lodowiko —
katsume ennaft hästi läbi, enne kui Teile igaweseks ajaks
loori wastu wõtate. Tõutage mulle et jaate enne faks,
kolm aastad õpilajena kloostriis olema, mina palun Teid selle
pärast!"

"Ja miks pärast palute Teile jeda minult? Ma igatjen
wägewalt rahu järele ja pühade müüride warjul Sumala
meelepäraliselt elada. —"

"Fiametta, nii räägite Teile nüüd. Kas Teil aga need
mõtted alati jaawad kestma, see jäegu arwamata. Ma palun
weel üks kord: katsume, katsume end enne läbi ja ärge andke
mitte üle pea kaela igaweseks ajaks tõutust! —"

"Ma tahan Teile joowi täita katjuda!" wastas Fiametta.

"Noh, siis lubage, et mina jeda omandan, mis nii lah-
kelt ja armuwäeriliselt mulle pakutud jaab!" ja ta lahutas
oma terawa pussiga ühe lofi Fiametta juukstest, juudles jeda
ja peititis siis põue.

Siis tõmmas ta kolme prilljandiga kaunistatud sõrmuse
sõrmest, pani selle Fiametta sõrme ja ütles: "Ma palun Teid,
wõtte jeda minu käest meie tänase koku juhtumise mälestuseks
wastu.

Ma loodan, et aeg jaab tulema, kus ma jeda Teile lofi
tagasi andes, jälle tagasi wahetama jaan. Saab Teile loff,

mida ma südame peal kandma jaan, võerast käest Teile antud, siis teadke, et Lodowiko enam elusate hulgas ei wiibi. Ma tean et Teile siis üht alandliku palwet minu hinge üle mitte ei teela!"

"See sõrmus peab minu kalli ristiteje asemitsuks olema, mis ma ära kautanud olen, ta peab ka minu südame juures puhkama ja jällenägemise lootusi minus mittejuifuda lastma."

Weel üks käepigistamine, üks sügaw tundeline pilt täis kirmameelsust — ja lahkumine oli möödas.

Lodowiko tormas äreva kiirusega mägestiku; Fiametta aga sammus pittameji eemalt paistwa rahulise, waitse külalase poole.

Ta tõmmas sõrmuse sõrmest, kelle priljandid korraga wajuwa päiteje kiirtest puudunud saiwad ja mitme wärwiliselt färama lõiwad.

Fiametta jäi seijatama ning filmitjes priljantide wärwimängu.

"Juust ninjagune nagu minu kallis ristite," ümises ta ja otsis riiete küllest linti, mille külge sõrmust wõiks kinnitada.

Wiimaks tuli tal meelde, et tal peas üks lint on, ruttu wabastas ta jelle ja hakkas sõrmust jelle külge kinnitama. Seal filmab ta sõrmuse jeespool külje peal kirja märkijid. Ta filmitseb neid ligemalt.

Aga waerwalt on ta üht uurimat pilku jenna peale saatnud, kargab ta ehmatanult tagasi.

"Püha Neitsi," hüüab ta kohtunult, "need on ju need saavad tähed, mis minugi ristiteje peal seisawad!"

Kaua seifab ta ühe koha peal ja waatab tarretanult tuttawa tähtede peale. Zärsku tõstab ta pead ja hüüab: "Oh minu Jumal, liig hilja, liig hilja! Miks pärast ei wõinud mina ennem üht waadet sõrmuse peale saata! Ta on ära — ära! — Lodowiko — Lodowiko!" — lõppetas ta käsja ringutates ja ruttab mõned sammud tagasi.

"Kuid mis see aitab — mina ei jõua enam tema järele!" sofistab ta jooksjus kinni pidades. — "Ja mis soowin ma siis dieeti? Ja mis suurem tähtsust wõib ka sel olla, et siin nii-sama sugused märgid on, kui minu ristitejel? Üks tähepane-mise wäert juhtumine — muud midagi!" —

Pittameji pöörab ta ümber, riputab lindi sõrmusega kaela ja peidab wiimase põue,

Waitfelt, tõise näuga, sammub ta edasi ja jõuab wiimaks rahulisesse külasse.

Rööwlipealik

Rinaldo Rinaldi

ilmub annete wiisi iga laupäewal. See on üks neist kõige-põnewamatest ja juurematest roomanidest, mis iialesti on ilmunud; et igapähe jeda kergeste võimalik oleks kätte jaada, oleme meie hinna aga

12 kop.

ande peale jeadnud. Suwitawaid ettekuulutusi ei arwa meie selleks jugugi waja olema.

Kes nüüd kohe tellib ja ostab, see saab esimesest numbrist peale, pärast enam ühtkiuid numbrid ei saa osta. Selles mitme keelses, praeguses ilmuwas romaanis tulewad wäga tähtsad loid ette, mida meie hoolega palun järele panna. See romaan ilmub paljudes annetes ja on esimene jellejamine piltidega romaan Eesti keeles. Kes 1 rubla sisse maksab, saab 10 annet jelle eest järgi mõõda a kes postiga 1 r bl. 20 kop. rahas ehk postmaksides jisse aadab, saab 10 annet järgi mõõda ilma iseärasise posti kuludeta koju kätte jaadetud 11 numbriga on ise äraviijatel jälle 1 rbl. ja postiga koju kätte jaadetud telliatel 120 kop. 10 järgmise ande eest jisse maksta. Kes soovib, võib ka 20 ande eest ette maksta ehk raha jisse jaata. — Järgnen romaan on jaada:

M. Kuusiku raamatukaupluses, Harju aulitsas nr. 46 Tallinnas.

Wene keeles:

Г-ну М. Кузикъ Книжный магазинъ, Новая улица № 46 г. Ревель.

Palun tellimistega rutata, et anded kohe ära wõiwad jaada jaadetud.

Дозволено цензурою. — г. Юрьевъ, 27 ноября 1904 года.

Печатня Г. Матвеева и А. Лаурмана.